

Номінація «Ордени та медалі моєї родини»

Оспеннікова О., учениця 10-Б класу ХГ№152

Степом, степом йшли у бій солдати...

Рідна мати, рідний тато, рідна земля, рідна ненька-Україна, рідний дім... Це – святі слова, що тримають нас у світі, дають духовну силу при будь-яких зламах долі. Вони навчають любові до рідних берегів, між якими з віків у віки тече повноводна річка надбань народу, нації, України. Саме за рідну Батьківщину боролися наші пращури в час, коли рідну неньку спіткало лихо – Велика Вітчизняна війна. Серед тих хоробрих воїнів були і мої родичі.

Якась незрозуміла сила знов і знов штовхає мене взяти в руки старий потертий альбом із сімейними фотографіями. Велика товста книга з твердою обкладинкою – які тільки реліквії вона зберігає в собі! Особливо мені подобаються зовсім старі, подекуди пошкоджені чорно-білі знімки. Мою увагу привертає фотографія високого, красивого чоловіка у військовій формі. На звороті можна прочитати: «Коханій дружині і сину від тата з фронту». Це мій прадід Оспенніков Олександр Миколайович.

Мені пощастило – я народилася в мирний час, коли немає війни, немає смерті й горя, і, на жаль, нема вже на світі й мого прадідуся. Та для мене він є прикладом справжнього героя, мужньої, сильної, вольової особистості з незламним духом і хоробрим серцем.

Пам'ятаю, у дитинстві я часто при їздила на канікули до своїх дідуся та бабусі. Мені дуже подобався великий будинок біля самої річки і той неповторний дух старовини, яким він був сповнений. Але особливо мою дитячу увагу вражали дивовижні історії мого дідуся. Згадую, як він брав мене на руки і довго-довго розповідав про минуле, про жахіття війни і лиха, які

спіткали нашу родину. Саме дідусь розповів мені про подвиги мого прадіда в ім'я Вітчизни.

Я знаю безліч історій про свого прадідуся Олександра, та найбільше мені запам'ятався найстрашніший, однак і найгероїчніший етап його життя.

Прадідусь народився і жив у невеликому селі Дуванка. Війна впала на нього якось раптово. Одних прадідусевих односельчан проводили на фронт, інших – в евакуацію...

Війна підходила до рідного села, озиваючись гуркотом канонад, дрібним перестуком кулеметів, залишаючи за собою смерті й згарища. Радіо приносило все більш тривожні вісті.

«Спочатку був призваний у діючу армію мій дядько Павло, слідом за ним пішов і батько, тобто твій прадід», - розповідав дідусь.

Немов кадри кіно, переді мною 1941 рік і прадід Олександр, ще молодий і здоровий.

Сотні кілометрів великих і малих доріг пройшов прадід, після того, як він потрапив на фронт. На службі довелося побувати і в запасному полку, і в саперному батальйоні, і в роті зв'язку, і в мінометних ротах...

Першу бойову нагороду прадід одержав, коли служив у мінометній роті стрілецького полку Першого Білоруського фронту, яким командував маршал Радянського Союзу К.К.Рокоссовський.

Йшов до завершення третій рік Великої Вітчизняної війни. Тоді стрілецький полк знаходився під Ковелем Волинської області. Ворог багато разів пробував прорвати позиції радянських військ, але безуспішно. Треба було провести розвідку боєм. Доручили це добровольцям-сміливцям. Серед них був і Олександр Миколайович.

Річка Буг. Туманний ранок. Розвідники поверталися із завдання і потрапили на ворожі укріплення. Зав'язався нерівний бій. Бійці відкрили вогонь по ворогові, але, незважаючи на втрати, той пішов у наступ і намагавсь оточити сміливців. Ще хвилина – і черга німецького кулемета

принесла смерть одному з кращих розвідників. Його місце зайняв праїд Олександр.

Бїй точився довго. Жменька розвідників вела його проти роти ворога, який пїдїйшов зовсїм близько. У хїд пїшли гранати. На цей раз гїтлерївцї вїдступили. Пїд час атаки праїда було поранено. У госпїталї вїн знаходився бїльше шести мїсяцїв. За цей бїй вїн одержав медаль «За бойовї заслуги».

Зажили рани, і вїдважний воїн-розвідник знов опинився в рїднїй частинї. Знову розвїдки, бої, форсування Вїсли і похїд на Варшаву в кїнцї сїчня 1945 року. Саме ця подїя принесла праїдусевї його наступну нагороду – Олександр Миколайович одержав медаль «За взяття Варшави». У цей час вїн мав бїльше десяти подяк і грамот вїд командування фронтами.

Окрїм медалей, праїд був ще нагороджений орденом Червоної Зїрки. Цей випадок трапився, коли наші вїйська успїшно просувались на захїд. Олександр брав участь у форсуванні Одера, штурмї Берлїна. Перемога була близька. Радянськї вїйська вже знаходилися у передмїстї Берлїна, треба було проводити розвїдку боєм. Вїдповїдальне завдання було доручено мїнометнїй ротї.

Рвалися бомби, мїни, строчили кулемети. Усе змїшалось. У цьому тяжкому бою загинуло багато людей, праїда Олександра поранило в живїт. Знову госпїталь. І тїльки у квітнї 1946 року вїн повернувся додому.

Пїсля закінчення вїйни, незважаючи на отриманї поранення, праїдусь ще п'ятнадцять рокїв служив у Збройних Силах Радянського Союзу, а потїм пїшов у вїдставку.

Нагороди праїда стали релїквїями нашої сїм'ї і шануються як пам'ять про героїчне минуле роду. Серед його вїдзнак на почесному мїсцї знаходяться ордени Червоного Прапора першого і другого ступеня, орден Червоної Зїрки, а також численнї медалї: «За перемогу над Нїмеччиною», «За визволення Ленїнграда», «За визволення Праги», «За взяття Берлїна».

Ордени та медалі - найдорожчий скарб, який зберігає наша родина. Завдяки їм ми дізнаємося більше про покоління тих героїв, які жили до нас, зберігаємо пам'ять про своїх пращурів і про себе.

Мені є чим пишатися – я правнучка сильної, героїчної особистості. Прадід Олександр пройшов усю війну, зберігши найцінніше – доброту і людяність. Він боровся за Батьківщину, за майбутнє, за те, щоб над нами було чисте небо, у якому б ніколи не лунали кулеметні черги, і щоб ми завжди пам'ятали про безмежну ціну кожного людського життя.

Отже, сімейні реліквії, будь-то нагороди, медалі, листи або інші речі, - це вогники нашої пам'яті. Сьогодні їх запалюємо ми, а завтра – наші діти. І нехай через багато-багато років наші нащадки скажуть: «Ми знаємо. Ми пам'ятаємо. Ми зберігаємо».